

7

เอือก! นี่คือเสียงกลืนน้ำลาย

ไอ้ ให้ตายเถอะ! โฉนพวกมือสังหารสมัยนี้จึงมีรูปโฉมคมคาย
สะดุดตากันทุกคนเลยนะ มามะ มาหาบิดาเถิด

ฉิเซียวิน จักรพรรดิองค์ปัจจุบันของแคว้นฉิวบชายเสื้อคลุมตัวยาว
ระพินขึ้นพลางเขย่งปลายเท้ามองข้ามไหล่บู๊จิงอวี่น ผู้บัญชาการทหาร
องครักษ์ที่ยืนบังอยู่ตรงหน้า หวังจะได้เห็นมือกระบี่ที่ถูกกระซอกผ้าคลุม
หน้าออกให้ชัดเจนกว่าเดิม

ดูแล้วในใจดเปรียบเทียบกับผู้บัญชาการทหารองครักษ์ของตนเอง
มิได้ บู๊จิงอวี่นรูปร่างสูงใหญ่กำยำ ผิวกายออกคล้ำ ่องอาจฝั่งผายสมชาย
ชาติตรี แม้เครื่องหน้าจะดูบึกบึนแข็งแกร่งราว แต่ดวงตาสีอำพันคู่นั้นกลับ
สวยงามน่ามองกว่าของสตรีเสียอีก ยามกะพริบราวกับจะคั่นเอาน้ำผึ้ง
อันหอมหวานให้หยาดหยดลงมา

ส่วนมือสังหารผู้นั้นมีความสูงปานกลาง แต่ก็ยังเป็นระดับเหมาะไม่เลว สำหรับการตระกองกอด ไบหน้าหล่อเหลาขาวเนียน ผิวพรรณดูเรียบลื่น ยิ่งกว่าผิวกระเบื้องเคลือบชั้นดี

มองอย่างไรก็ดูเหมือนมือสังหารจะตั้งดูดยศตางานได้มากกว่า ฉิเซวียนนึกวาดภาพในใจ หากได้มือสังหารมาเป็นองครักษ์ประจำตัว ทุกวันย่อมสามารถสนทนาพาลงมอหน้า แฮ้อ...วันคืนจะผ่านไปอย่างสุขตาสบายใจเพียงไรหนอ

"จักรพรรดิโหด มอบชีวิตมา!"

มือสังหารตวาดเสียงกราดเกรี้ยวจนนางสะดุ้งเฮือก

"จับกุมผู้บุกรุก!"

"คุ้มกันฝ่าบาทไว้!"

ท่ามกลางเสียงสั่งการวุ่นวาย เหล่าองครักษ์พากันฮือเข้ามาล้อมตัวมือสังหาร

ฉิเซวียนกระโดดเหิงๆ อยู่ด้านหลังบู๊จิ้งอวินอย่างร้อนใจ แยกแล้ว! ยิ่งนานทหารก็ยิ่งมาก บดบังไบหน้าผู้บุกรุกจนเห็นไม่ชัดเอาเสียเลย

ไสหัวไป! นางตวาดไล่ในใจ อาศัยบู๊จิ้งอวินยอดฝีมืออันดับหนึ่งของยุทธจักรเพียงคนเดียว ยังจะมีใครลอบสังหารนางได้ มือสังหารเพียงแฉะมาทักทายเล่นเท่านั้น เปิดโอกาสให้นางได้มองชายรูปงามให้อืมตาสักหน่อยก็ไม่ได้ ทำไมต้องเรียกทหารออกมามากมายแบบนี้ แฮ้อชอบทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่เสียจริง

พริบตาเนี่ยมือสังหารพลันทะยานร่างลอยขึ้น กระบี่ยาวในมือกริดวบเป็นประกายสีเงินอยู่กลางอากาศ

"จักรพรรดิชาติชั่ว!!"

เสียงด่ากราดยาวเหยียด ราวเสียงอาฆาตของวิญญาณที่คั่งแค้น
ฉิเซวียนตกใจสะดุ้งโหยง ผงะถอยไปสองก้าวอย่างไม่รู้ตัวจนสะดุด
เอาชายเสื้อที่ยาวระพัน กำลังจะหงายหลังเท้าชี้ฟ้า

ปู่จิงอวี่นที่ยืนค้อมกันอยู่ด้านหน้าขมวดคิ้วเข้ม เพียงเอี้ยวตัวเล็กน้อย
ตวัดแขนไปด้านหลัง เขาก็สามารถประคองร่างฉิเซวียนให้ยืนปักหลัก
ได้ดังเดิม

"ทุกคนหยุดมือ!"

เขาตวาดสั่งให้ทหารองครักษ์ถอยไป ตนเองก้าวออกไปข้างหน้า
สองมือไขว้สลับไปมาจนบังเกิดพลังฝ่ามือดั่งครืนครันดุจเสียงฟ้าคำราม
"ยังมีมือไว้ไม่ตรีด้วย!"

ฉิเซวียนรีบกำขับเสียงเบา

คิ้วเข้มของปู่จิงอวี่นขมวดเป็นปมแน่นขึ้น สีหน้าแข็งกระด้างดุจ
เหล็กกล้า เขาพุ่งกายไปข้างหน้าพร้อมกับฟาดออกไปสองฝ่ามือ ฝ่ามือหนึ่ง
จู่โจมไปที่กระบี่ในมือผู้ลอบสังหาร ส่วนอีกฝ่ามือฟาดใส่ร่างของฝ่ายตรงข้าม
จนลอยกระเด็นไปตกใส่พุ่มไม้เตี้ยในพระราชอุทยาน

"ฮะ!"

ฉิเซวียนนุทานเบาๆ อย่างเป็นทางการ ขยับเท้าคิดจะวิ่งไปดูอาการของ
มือสังหารผู้นั้นสักหน่อย ปากก็บ่นระคนรำพึงกับตนเอง

"ทำลายความงามที่ธรรมชาติบรรจงสร้างมาแท้ๆ..."

"ฝ่าบาท"

ปู่จิงอวี่นรีบขยับร่างเข้าไปขวางทางไว้ กระซิบเตือนเบาๆ

"ทรงควบคุมพระองค์ด้วยพะยะค่ะ"

เขาใช้ลมปราณถ่ายทอดเสียงให้นางได้ยินเพียงคนเดียว เมื่อคลื่นพลังส่งผ่านมาถึงข้างหู มันก็ระเบิดขึ้นราวกับจุดประทัด ทำเอาสมองของนางเลื่อนลั่นอื้ออึง ปวดแสบแก้วหูเป็นอย่างยิ่ง

เห็นอีกฝ่ายร่างส่ายโงเงง บู่จึงอวินกิริบรวนางเข้าไว้ในอ้อมแขน

และแล้วเขาก็สะท้อนเยือก จักรพรรดิซึ่งคือหญิงปลอมเป็นชายองค์นี้ถึงจะสวมฉลองพระองค์หนาสิบกว่าชั้นเพื่ออำพรางเรือนร่างอรรชรอ่อนแอของสตรี แต่ยามถอดกระชัปก็นับว่ารับรู้ได้ถึงความบอบบางอ่อนนุ่มน่าทะนุถนอม

เฮ้อ! นางคือจักรพรรดิตัวปลอมซึ่งประชาชนขนานนามว่า 'ทรราชผู้เลอะเลือน' นั่นเอง

จักรพรรดิองค์ก่อนของแคว้นฉีเป็นนักรบที่เก่งกล้าสามารถมาตั้งแต่ครั้งยังเป็นองค์รัชทายาท เมื่อขึ้นครองราชย์ ทรงยกกองทัพอันเกรียงไกรพิชิตไปทั่วตั้งแต่เหนือจรดใต้ คว้าชัยชนะติดต่อกันถึงสามสิบเจ็ดครั้งโดยไม่เคยพราชัยแม้แต่เพียงครั้งเดียว

ทว่าแม่ทัพมักหนีไม่พ้นชะตากรรมต้องดับสิ้นอยู่บนหลังม้าศึก ในการรบครั้งที่สามสิบแปด ธนูดอกหนึ่งก็คร่าพระชนม์ของพระองค์ไป ทำลายเสาหลักของแคว้นฉีให้ล้มครืน

ในปีนั้นแคว้นฉีเข้าสู่ยุคแห่งการแก่งแย่งชิงดีภายใน เหล่าอ๋องและขุนนางชั้นผู้ใหญ่ต่างเร่งฆ่าสังหารกันจนเลือดนองดุจธารา แคว้นที่เคยเข้มแข็งเกรียงไกรที่สุดเสื่อมสลายแตกกระจายไม่มีขึ้นดี ความสูญเสียชีวิตบังเกิดขึ้นทุกหย่อมหญ้าเป็นเวลาถึงสิบปีเต็ม

และแล้วก็เริ่มมีคนคิดถึงวันคืนอันผาสุกสมัยจักรพรรดิองค์ก่อนยังทรงมีพระชนม์อยู่ ทวนหาอาลัยในความรู้สึกที่ทุกคนภาคภูมิใจในแผ่นดินมาตุภูมิของตนเอง ราษฎรทุกคนได้สวมผ้าแพรต่วน มีข้าวกินครบสามมื้อ มีหลังคาบ้านคุ้มหัว เมื่อเทียบกับสถานการณ์ของเลือดในปัจจุบัน ความคิดนั้นจึงเป็นความฝันอันสูงสุดในใจของประชาชนทุกคน

ดังนั้นเหล่าปัญญาชนจึงทำการปลุกระดมไปทั่วทั้งแผ่นดิน ไพร่ฟ้าประชาราษฎร์ต่างชูเสียมยกจอบขึ้นให้การสนับสนุน ร่วมแรงร่วมใจเป็นหนึ่งเดียวก่อตั้งกองทัพธรรม และแล้วพลังแห่งความโกรธแค้นที่ถูกเก็บกดมาเป็นเวลานานก็เริ่มสำแดงฤทธิ์เดช

ไม่มีใครคาดคิดมาก่อนว่ากองทัพที่ประกอบไปด้วยผู้คนจากหลากหลายที่มาเช่นนี้จะมีอานุภาพเข้มแข็งเกรียงไกร กวาดชัยชนะในทุกศึก อ่องตามหัวเมืองทั้งหลายถูกรุกไล่โจมตีจนพ่ายแพ้ ทว่าหลังจากคว่ำชัยชนะอันยิ่งใหญ่ ปัญหาหนักอกก็เกิดขึ้นว่าบัลลังก์มังกรนี้สมควรจะยกให้ใครนั่งดีเล่า

สนับสนุนจักรพรรดิองค์ใหม่ขึ้นครองราชย์หรือ ผู้ที่ต้องการนั้นมีจำนวนมาก แต่ที่สามารถครองใจประชาชนได้มีน้อยยิ่งกว่าน้อย กองทัพธรรมประชุมแล้วประชุมอีก ในที่สุดก็ตัดสินใจว่าจักรพรรดิองค์ก่อนเป็นจอมราชันที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนับตั้งแต่เคยมีมา ในเมื่อพระองค์สวรรคตไปแล้ว ก็แต่งตั้งสายเลือดของพระองค์ขึ้นสืบทอดราชบัลลังก์แทนเถิด

จักรพรรดิองค์ก่อนครองราชย์อยู่นานสิบห้าปี ตำนานก่ฟ่ายในมีสนมและชายากว่าสามพัน คิดจะหาทายาทสืบบัลลังก์สักคนสมควรไม่ใช่เรื่องยากกระมัง แต่ทว่า...ความจริงกลับตรงกันข้าม มันเป็นงานที่ยากเย็นเหลือใจมากทีเดียว

จักรพรรดิองค์ก่อนคลุกคลีอยู่ในสนามรบตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ ไม่ได้รักษาวลสงวนพระวรกายเช่นเชื้อพระวงศ์คนอื่น ๆ ยิ่งไม่ปรารถนาจะครองราชย์ไปจนชั่วนิจันรันดร์ ผลก็คือจบจนถึงวันที่พระองค์เสด็จสวรรคตอย่างกะทันหัน ตำแหน่งฝ่ายในยังไม่มีเด็กทารกปรากฏให้เห็น แม้แต่คนเดียว มีเพียงพระอัครมเหสีและพระสนมอีกสองนางที่ทรงพระครรภ์ นั่นคือพระสนมเอกเยียนและพระสนมเสียน

ที่แยกว่านั่นก็คือแคว้นฉีถูกเป็นไฟอยู่นานกว่าสิบปี ยามต้องการรวบรวมแผ่นดินเป็นปึกแผ่นอีกครั้งพลันพบว่าพระราชวังบางส่วนได้ถูกเผาทำลาย แม้แต่ศาลบรรพบุรุษก็ถูกวางเพลิงจนวอดวายเหลือแต่ตอตะโก เค้าโครงสิ่งปลูกสร้างเมื่อสิบปีก่อนหลงเหลืออยู่เพียงน้อยนิดเช่นเดียวกับคนที่เคยอาศัยอยู่ในนั้นด้วย

ทุกฝ่ายต้องออกแรงค้นหาอยู่นานเป็นแรมปี จึงพบตัวพระสนมเอกเยียนซึ่งให้กำเนิดพระธิดาองค์หนึ่งชื่อว่าฉีเซวียน ตามกฎมนเฑียรบาลสตรีมีอาจขึ้นครองราชย์ ดังนั้นการค้นหาจึงมีอาจหยุดยั้งลงได้ ต้องดำเนินการต่อไปจนกว่าจะพบสายเลือดขัตติยาองค์อื่น ๆ

ทว่าเมื่อแผ่นดินไว้กษัตริย์นานเข้า ความวุ่นวายก็เริ่มส่อเค้าขึ้นอีกครั้ง ดังนั้นมันสมองของกองทัพธรรมในปัจจุบันซึ่งก็คืออัครเสนาบดีที่ลี้ภัยพหวจึงเสนอความคิดผลักดันให้ฉีเซวียนปลดปิ่นปักผมของสตรีแล้วเปลี่ยนเป็นสวมหมวกจักรพรรดิ ให้นำขึ้นครองราชย์ไปก่อนแล้วค่อยว่ากันต่อไป รอจนแผ่นดินสงบจึงค่อยส่งกำลังคนมากกว่านี้ออกค้นหาสายเลือดของจักรพรรดิองค์ก่อนที่อาจยังมีชีวิตอยู่

ฉีเซวียนจึงถูกยกขึ้นนั่งบัลลังก์มั่งกรด้วยประการฉะนี้ แต่อ่านาจอ

แท้จริงไม่ได้อยู่ในมือนาง เรื่องราวสำคัญๆ ในราชสำนักทางด้านขุนมี
อัครเสนาบดีผู้ใหญ่เหวเหอเป็นผู้ควบคุม ส่วนทางด้านบู๊ก็มีแม่ทัพใหญ่ใจแข็ง
เป็นผู้บัญชาการ ภายในเขตที่ประทับด้านในยังมีประมุขยุทธจักรบู๊จึงอวิวัน
คอยควบคุมดูแลอีกคน นางเป็นเพียงหุ่นเชิดของพวกเขา แน่นนอน มีเรื่อง
มากมายที่ทุกคนต้องถามความคิดเห็นของนางก่อน แต่ก็ก็เป็นเพียงการ
ถามไถ่ไปตามธรรมเนียมเท่านั้น

ฉีเซวียนอยากก้าวลงจากบัลลังก์เหลือเกิน นางไม่มีความสนใจใน
ตำแหน่งจักรพรรดิจอมปลอมนี้แม้แต่น้อย แต่ถ้าทุกคนยอมรับในความเป็น
สตรีของนาง ยกย่องนางเป็นจักรพรรดินี ได้คัดเลือกผู้ติดตามข้างกายได้
ตามใจชอบ เช่นนั้นนางยังจะสนใจมากกว่า

นางยอมรับว่าตนเองชอบชายหนุ่มรูปงาม ต่อให้อีกฝ่ายเป็นมือสังหาร
ก็ตาม ขอเพียงมีหน้าตาหล่อเหลา นางก็อดไม่ได้ที่จะขยับเข้าไปใกล้เพื่อ
ชื่นชมเป็นบุญตาสักหน่อย แต่ทว่าทุกคราเป็นต้องถูกบู๊จึงอวิวันทำลายโอกาส
'ชื่นชมชายงาม' ของนางจนหมดสิ้น ทำร้ายให้นางปัจจุบันอายุจะยี่สิบปีแล้ว
ยังหาหนุ่มรูปงามมาเป็นเพื่อนใจไม่ได้สักคน

บู๊จึงอวิวันกึ่งกอดกึ่งประคองร่างนุ่มนวลของฉีเซวียนไว้ในอ้อมอก ถึงใจ
อยากจะรัดวงแขนให้แน่นขึ้น แต่ก็เกรงว่าตนเองจะทำให้ผิวพรรณเนียนนุ่ม
และร่างกายที่บอบบางของนางฟกช้ำดำเขียวเอาโดยไม่ตั้งใจ

สองตาเขาจับจ้องนางนึ่ง ดวงตาสีอำพันคู่นี้ทั้งอ่อนหวานทั้งละมุน
ละไมจนทำให้ผู้ถูกมองแทบลืมหายใจ

ผ่านไปเนิ่นนาน ในที่สุดเขาก็กัดฟันถามว่า

"ฝ่าบาททรงได้รับความตื่นตระหนกแล้ว กระหม่อมจะคุ้มกันพระองค์

เสด็จกลับวัง"

กล่าวจบเขาก็หันไปส่งสัญญาณให้ทหารองครักษ์ทั้งหลายจับกุมมือ
สังหารคนนั้นไปเสีย

ฉีเซวียนร่างอ่อนระทวยอย่างหมดแรง จนกระทั่งบู๊จิ้งอวี่นส่งนาง
เข้าวังเพื่งอี่ สมอมที่วังเวียนและนัยน์ตาที่พร่าลางจึงค่อยหายกลับคืนสู่ปกติ

"เจ้า..."

นางชี้หน้าบู๊จิ้งอวี่นอย่างเดือดดาล มือสังหารที่หล่อเหลาของนาง
หายไปในไหน ตอนนี้อยู่ไม่มีอะไรเหลือให้นางชื่นชมแล้ว

"เจ้าลอบลงมือต่อเรา เราจะสั่งตัดหัวเจ้า!"

"ไม่มีใครสังเกตเห็นหรอกพะยะคะ"

น้ำเสียงเขาทุ้มทุ้มไปเพราะประดุกสายน้ำไหลกระทบแอ่งหิน

"อะไรนะ"

"ฝ่าบาท ไม่มีใครเห็นระหม่อมลงมือทำร้ายพระองค์พะยะคะ แต่
มีสายตามากมายหลายคู่ที่เห็นระหม่อมพยายามอารักขาความปลอดภัย
ของพระองค์"

เขาตอบเสียงเรียบ สีหน้าท่าทางเครียดขริ่มเป็นทางการ เทียบกับ
พระอาจารย์ในห้องเรียนที่ว่าแก่ชราที่สุดยังดูเข้มงวดคร่ำครึกว่ามากมาย

ฉีเซวียนพลันฉุกใจคิด การถ่ายทอดเสียงโดยใช้พลังลมปราณมีเพียง
ผู้ที่เป็นเป้าหมายเท่านั้นจึงจะได้ยิน คนอื่นไม่มีทางรับรู้ได้

"เสียทีที่เจ้าเป็นถึงประมุขยุทธจักร เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของ
แผ่นดิน ทำเรื่องต่ำทรามเช่นนี้ไม่รู้สึกละอายใจบ้างหรือ"

นางขยี้เท้าอย่างขุ่นเคือง มงกุฎแก้วมั่งกรบนศีรษะสั้นน้อยๆ จนบังเกิด

เสียงไข่มุกกระทบกัน ประชดประชันว่า

"ความจริงรักภักดีต่อจักรพรรดิและความรักชาติของเจ้าไปอยู่ชะที่ไหน ไหลลงแม่น้ำไปหมดแล้ววี"

ปู่จึงอ้วนมองไข่มุกที่ห้อยระย้าจากมงกุฎกระทบเอาหน้ามากและข้างแก้มนางจนแดงระเรื่อเป็นรอย แฮ้อ... ยิงนานไปนางก็ยิ่งเปลี่ยนจากเด็กน้อยที่ซุกซนกลายเป็นคนแกร่งอนเอาแต่ใจ รวากับ...หญิงสาวคนหนึ่ง เข้าไปทุกที่

ปู่จึงอ้วนถวายนการรักษานางมาสิบปีเต็ม ฝ้าดูการเปลี่ยนแปลงของนางมาโดยตลอด รูปร่างงามสะคราญปานลุ่มเมืองของนางเริ่มปรากฏให้เห็นชัดขึ้นเรื่อย ๆ อีกไม่นานความงามของนางคงเหนือล้ำไปกว่าปีศาจสาวพราวเสน่ห์ในสวนดอกท้อที่ผู้คนเล่าลือกันว่างามพริ้งมีเสน่ห์รักรังใจเสียอีกกระมัง

เขารู้สึกปวดศีรษะยิ่ง หากจักรพรรดิตัวปลอมสวยงามจนเกินไปย่อมไม่ใช่เรื่องดีแน่

ทว่าตัวฉวีเวียนเองกลับไม่ตระหนักถึงเรื่องนี้ นางเอาแต่ยึดถือตนเองเป็นจักรพรรดิตัวปลอมที่อายุสิบขวบมาโดยตลอด วัน ๆ เอาแต่กระโดดโลดเต้นเหมือนเด็ก ๆ นำความสดใสมีชีวิตชีวามาสู่คนรอบข้าง

"ปู่จึงอ้วน เราขอบอกเจ้าว่า...เชียวเมิ่ง! อย่าถอดเสื้อผ้าของเรานะ"

ฉวีเวียนเล่นงานไปได้เพียงครึ่งประโยคก็พบว่ามงกุฎของตนถูกผู้อื่นถอดออกไปเสียแล้ว จากนั้นก็ตามมาด้วยสายรัดเอว อีกเพียงพริบตาเดียว นางคงจะรักษาเสื้อคลุมตัวยาวเอาไว้ไม่ได้ ไม่ได้การ! ฉวีเวียนรีบยื้อยุดเสื้อผ้านองไว้จากคนด้านหลังอย่างเต็มที่

"เสด็จกลับวังมาเพื่อจะพักผ่อนมิใช่หรือเพคะ"

ฉู่เซี่ยวเมิ่งคือศิษย์น้องของบู๊จิ้งอวี่น ได้ยินว่าวรยุทธ์ของนางสูงส่งยิ่งนัก ฐานะของนางในตอนนี้เป็นพระอัครมเหสี ภารกิจคือช่วยอำพรางความเป็นสตรีของฉีเซวียน ทว่าบู๊จิ้งอวี่นเห็นว่าเรื่องนี้ไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง ความงามของฉีเซวียนไม่มีทางปิดบังไว้จากสายตาของผู้อื่นได้ นอกจากประทานแผลให้นางสักสองรอยเพื่อทำลายโฉมหน้าเสียจึงพอจะมีหวัง

"อย่านะ"

ฉีเซวียนดึงเสื้อคลุมของตนไว้แน่น

"เราถูกบู๊จิ้งอวี่นหัวตัวมาต่างหากเล่า ตอนนี้อยู่กำลังต่อว่าเขาอยู่ เจ้าไม่เห็นหรือหรือ"

"อ้อ!"

ฉู่เซี่ยวเมิ่งเพียงพยักหน้ารับรู้ ใบหน้าแดงามกระจุกกระจิมนั้น แผงแหว่เลื่อนลอยอยู่เล็กน้อย นางหันหลังเดินจากไปอย่างเชื่องช้าโดยไม่พูดไม่จา

ทุกครั้งที่ฉีเซวียนเห็นท่าทางเช่นนี้ของฉู่เซี่ยวเมิ่ง เป็นต้องอ้าปากมองตาค้างทุกที คนที่มีวิชาตัวเบาล้ำเลิศที่สุดในพิภพจนแดนจนได้รับฉายาว่า 'ผู้พเนจร' โฉนจึงเคลื่อนไหวอืดอาดราวกับเต่าคลานเช่นนี้ หากวันใดมีมือสังหารบุกเข้ามาถึงวังเฟิ่งอี้ ฉู่เซี่ยวเมิ่งจะหนีเอาตัวรอดได้หรือ

"นี่ เจ้าเห็นว่าสมควรเพิ่มกำลังอารักขาที่วังเฟิ่งอี้หรือไม่"

นางอดไม่ได้ที่จะเขยิบเข้าไปใกล้บู๊จิ้งอวี่นพลางกระซิบถาม

"วิทยายุทธ์ของเซี่ยวเมิ่งเพียงพอที่จะรับมือการจู่โจมทุกรูปแบบแล้วพะยะคะ"